

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se inapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Catedrala mitropolitană din Sibiu

Dumineca samarinencii 30 aprilie — din anul 1906 trebuie scrisă cu litere de aur în istoria Mitropoliei transilvănene. Căci în Dumineca aceea s-a sfințit catedrala mitropolitană din Sibiu.

Pentru sufletul dreptcredincioșilor români din Transilvania, catedrala aceasta nu este numai cea mai măreață biserică din această parte a țării, ci biserica unde servește slujba dumnezeiască capul eparhiei — mitropolitul Transilvaniei; biserica unde se sfințesc episcopii acestei provincii, unde tinerii teologi primesc taina preoției; biserica de pe amvonul căreia se propovăduiește înalta învățătură a Sf. noastre Biserici în forma cea mai clară și cuprinzătoare și locul de unde de atâtea ori s-au aprins inimile credincioșilor pentru mărețe fapte creștine.

Iată de ce, ridicarea acestui sfânt lăcaș a încălzit inimile ardeleni de bucurie și a făcut din ziua sfințirii ei un adevărat praznic bisericesc românesc

Catedrale mai vechi

Ar fi o greșală să susținem că atunci s-a ridicat prima catedrală mitropolitană în Transilvania. Istoria pomeneste o catedrală la Feleac, ridicată de mitropolitul Daniil în 1487. O alta la Alba-Iulia prin 1556, unde se stabiliră mitropoliții Transilvaniei, care fiind distrusă, a fost refăcută de Mihai Viteazul în 1597, mai mare și mai frumoasă decât înainte.

După ce împăratul dela Viena a rupt o parte din români trecându-i în 1698 la uniație, mitropolia ortodoxă a fost desființată, iar episcopul greco-catolic [unit] fu silit să se mute la Făgăraș și de acolo la Blaj.

Catedrala mitropolitană dela Alba-Iulia cu reședința mitropolitului ortodox a fost apoi dărâmată din temelie în 1714, la ordinul împăratului Carol VI, ca să nu mai fie nici urmă de ortodoxie în Transilvania. Dar, după 63 ani de lupte și de suferințe pentru legea strămoșească, poporul dreptcredincios reușește să silească pe împărăteasa Maria Terezia a recunoaște iarăși Biserica

ortodoxă în Transilvania și a îngădui numirea unui episcop ortodox pentru credincioșii ei.

Generalul austriac Bucow, făcând numărătorea românilor din Transilvania în 1761, constată că abia 25.223 familii

Din acești bani, episcopul următor Gherasim Adamovici, a ridicat o biserică la marginea de atunci a Sibiului, dincolo de Cibin, între români măiereni, care fiind mică și prea departe, n-a fost folosită ca biserică catedrală [biserica

Vechea biserică din cetate

au primit unirea, iar restul de 128.653 familii au rămas în legea ortodoxă.

Cei dinții episcopi ortodoxi au avut reședința la Rășinari [lingă Sibiu].

Unul din acești episcopi, care este înmormintat în biserica din Rășinari, Ghedeon Nichitici, și-a lăsat toată averea pentru zidirea unei biserici în Sibiu, unde credea că se vor așeza urmașii lui.

„din strada Lungă”. Cu Episcopul Vasile Moga, românii ortodocși pun piciorul în cetatea Sibiului. Pentru că Biserica ortodoxă nu avea nici o casă în cetate, episcopul locuia într-o casă cu chirie. Mai târziu a cumpărat din banii colectați dela credincioși, o casă cu mai multe camere, din care și-a făcut reșe-

Continuare în pag. 2

Urmare din pag. 1

dință episcopală, birouri pentru consistor, dintr-o cameră, capelă pentru serviciul divin și din alta sală de școală pentru cei ce urmau cursul de câteva luni pentru a deveni preoți ori învățători.

În această tristă situație a rămas pe tot timpul păstoririi sale întrucât autoritățile nu i-au îngăduit să se extindă și să-și zidească biserică.

Un vis de împlinit

Bărbatul trimis de Dumnezeu ca să scoată Biserica ortodoxă ardeleană din umilință a fost mitropolitul Andrei Șaguna. El a reușit, între altele, să ridice iarăși episcopia ortodoxă la rangul de mitropolie a Transilvaniei, cum a fost înainte de 1698. De aici și grija lui pentru zidirea unei catedrale mitropolitane la Sibiu.

Îndată ce a ajuns în fruntea eparhiei transilvănene intră în legătură cu societatea romîno-macedoneană din Sibiu, care avea o bisericuță în cetate și obținu dela ea dreptul de-a sluji aici. Astfel s-a mutat Șaguna din capela făcută de Vasile Moga, în biserica macedo-romînilor. Mai tîrziu macedonenii, datorită simpatiei de care se bucura Șaguna în rîndul lor, au dăruit bisericuța eparhiei noastre. Ascunsă în fundul unei curți, acoperită dinspre ambele străzi cu case, ca să fie ferită de ochii lumii, fără turn și clopote — căci ortocșii pe vremea aceea nu aveau astfel de drepturi în cetățile ardelene — bisericuța aceasta a servit pînă în 1902 drept catedrală, în care slujea mitropolitul.

50 de ani, de la 1857—1906, înaintășii noștri au trăit cu dorința de-a vedea ridicată o nouă catedrală, potrivit cu rangul de scaun mitropolitan al Sibiului.

Anul 1906 le-a împlinit această dorință. În celece urmează vom arăta cum s-a plinit acest vis.

Dela venirea sa în Transilvania, Șaguna s-a preocupat cu gîndul ridicării unei catedrale. Dar abia în 1857 îndrăzni să ceară împăratului dela Viena să-i dea voie să ridice o catedrală în Sibiu pentru romîni ortocși transilvăneni și să facă o colectă printre romîni ortocși din monarhie.

Aprobîndu-i-se cererea, Șaguna se adresează poporului transilvănian, episcopilor romîni de la Arad și din Bucovina, precum și patriarhului sîrbesc din Carloviț, care avea în episcopiile Timișoarei, Neoplantei, Buda și Virșeț foarte mulți romîni, cu rugămîntea să facă și ei o colectă pentru zidirea catedralei.

În iunie 1858, cu scopul de-a strînge bani pentru catedrală, Șaguna face o călătorie la Pesta, Viena, Triest, etc. și alte orașe.

Sumele strînse se ridicau în 1862 la 40.000 florini, în 1863 la 51.000 fl., iar în 1873, cînd închide ochii, putea fi mulțumit că lasă pentru zidirea sfîntului lăcaș un fond de 70.000 florini, două case și o grădină cumpărate în același scop.

Urmașii lui Șaguna, mitropoliții Miron Romanul și Ioan Meșianu au mărit cu sîrg fondul catedralei, primul — sporîndul la 230 mii, iar al doilea, la 500

mii fl. Ei au cumpărat cîteva case în cetate aproape de bisericuța ortodoxă și au stabilit definitiv locul, stilul, pictura și clădirea bisericii. La fondul acestei catedrale au contribuit ani de zile cu obolul lor toți credincioșii, de la cei doi bănuți ai văduvei, pînă la donații mai mari, fiecare după puterea sa și după inima sa.

ricii ortodoxe din cetate, unde se putea mări terenul, prin dărîmarea caselor din jur, care erau ale Mitropoliei. Astfel se zidi noua catedrală pe locul unde era bisericuța macedonenilor din Sibiu.

Stilul bisericii

Fiind strînse sumele și fixat locul, mai rămînea să se hotărească în ce fel

Catedrala mitropolitană din Sibiu

Alegerea locului

potrivit pentru zidirea catedralei, a fost una dintre cele mai grele probleme. Mitropolia avea locuri mari și la poziție bună, dar erau înafara cetății vechi a Sibiului. ori atît ierarhii, consistoriul și sinodul cît și credincioșii doreau, ca biserica să fie ridicată în cetatea Sibiului, mai în centru — așa cum erau și catedralele celorlalte confesiuni creștine.

Încă în 1858 Șaguna cere un loc de clădit în parcul cetății, dar sfatul orașului nu-i aprobă cererea.

Atunci cumpără o grădină spațioasă în fosta stradă a Morii, cam pe unde e azi școala pedagogică de fete, dar locul fiind la marginea cetății, n-a plăcut tuturor.

Pe timpul mitrop. Miron Romanul se pun în discuție alte două locuri: grădina „Flora” unde e azi tribunalul și casa Consistoriului — și grădina din fața reședinții de vară.

Cei cari erau pentru aceste locuri arătau că pe oricare din ele se poate clădi catedrala, împreună cu seminarul și reședința mitropolitului. Ele însă erau înafara cetății.

Abia în 1899, pe timpul mitropolitului Ioan Meșianu, se hotărî definitiv ca biserica să fie clădită în locul bise-

să se zidească, Trebuia să fie o catedrală în stil ortodox și romînesc.

Ispititoare erau sveltele biserici și mănăstiri din Moldova, zidite de Ștefan cel Mare și alți voievozi. Nu mai puțin frumos era stilul brîncovenesc al bisericilor din Muntenia. Cerînd părerea mai multor ingineri arhitecți dela Iași și București, consistorul se hotărî pentru un stil ortodox bizantin și publică concurs în acest sens.

Doi arhitecți dela Budapesta au prezentat planul unei biserici asemănătoare cu „Sf. Sofia” dela Constantinopol în formă de cruce cu cupolă mare în mijloc, care a fost primit cu observația ca să i-se adauge două turnuri înalte, care să fie semn pînă departe că în cetatea Sibiului este o mitropolie ortodoxă.

Clădirea catedralei

În 13 iulie 1902 s-a făcut ultima liturghie în bisericuța din cetate. Foarte mulți credincioși au venit la slujbă, ca să-și ia rămas bun dela bisericuța în care au slujit patru mitropoliți romîni, în care s-au sfințit cinci arhieriei și care a fost martoră la toate momentele mari ale vieții noastre bisericești dela 1848 începînd.

Predica ținută atunci de ierodiac. Dr. Miron Cristea, în care face istoricul bisericuței și rolul ei în decurs de cincizeci ani, a stors lacrimi.

A doua zi, în 14 iulie, antreprenorul Fr. Szalay, a început dărîmarea bisericuței și a caselor din jur, iar în 5/18 Aug. se putea pune cu tot ceremonialul, piatra fundamentală și așeza actul comemorativ.

La sosirea iernii, cînd zăpada a pus stăpînire pe toată întinderea și frigul s-a întesit, clădirea era ridicată la înălțimea de 4 metri.

Zidirea se reia în primăvara lui 1903 cu mai mult spor, așa că în vară s-a ajuns la cupolă. Aici zidirea s-a oprit. Pentru ca să nu se surupe vreodată cupola, așa cum s-a petrecut la o catedrală din Iași și la una din Budapesta, s-a dispus ca mai întîi să se facă un puternic schelet de fier pt. cupola mare și pentru cupolele turnurilor și turnulețelor. În octombrie catedrala era acoperită peste tot și se puteau înălța acum două mari cruci pe vîrfurile turnurilor din față.

În 1904 s-au isprăvit lucrurile mici, cari mai erau pe afară și s-a tencuit pe dinăuntru. La începutul lui decembrie s-au ridicat în turnuri cele patru clopote în greutate de 1345, 790, [I. Meșianu] 732 [A. Șaguna] și 168 kg. [Al. Mocsony]. La 10 decembrie ora 10 și 10 minute, într-o zi de vineri, cînd Sibiul era plin de săteni veniți la țîrg, clopotele au vestit pentru prima dată cu glasul lor melodios, chemarea la Sfînta slujbă.

În 1905 s-a ridicat zidul de înprejmuire, iar meșterul I. Purece a făcut grilajul și porțile de fier — și s-a început pictarea.

Pictarea

Pentru ca pictura să fie cît mai reușită, consistorul a numit o comisie care să studieze bisericile și mînăstirile din țară. În urma raportului acestei comisii, se publică concurs pentru pictarea catedralei în stil ortodox și decorația — după stilul românesc.

La concurs au participat 15 pictori vestiți din Germania, Austria, Ungaria, București și Iași. O comisie formată din directorul școlii de belle arte din București, G. D. Mirea, arhitectul S. Mincu din București și F. Miess din Brașov, au ales ca mai potrivit pe pictorul O. Smighelschi.

Acesta a executat lucrarea conștiincios și în bune condiții, încît juriul prezidat de pictorul A. G. Verona din București și-a dat avizul pentru aprobarea lucrării.

Cele cinci medalioane în mozaic de pe frontispiciul [fața] catedralei au fost lucrate la München după desenele pictorului L. Kaudler.

Pentru mobilierul din interiorul catedralei, strane, amvon, tetrapod s-a luat ca model mînăstirea Sinaia, lucrată în stil de veche artă bisericească românească. Lucrările au fost executate de Emil Pătruș, din Sibiu, iar iconostasul de C. M. Babic din București.

Candelabrul mare, cele mici și sfeșnicele, toate din metal aurit, au fost

executate la Viena de firma Zeiser în același stil de motive românești.

Sfințirea catedralei

Actul sărbătorec al sfințirii catedralei, întîmplat în 30 aprilie 1906, a fost un adevărat praznic național, care s-a desfășurat în fața unei mulțimi de credincioși cum n-a cunoscut Sibiul pînă atunci. Țărani și intelectuali, din toate colțurile locuite de romîni, au venit să-și plece genunchii în fața noului altar al Ortodoxiei ardelenne.

Slujba sfințirii a fost săvîrșită de mitropolitul Ioan Meșianu și de episcopul Aradului Ioan Papp, asistați de consilierii mitropolitani și protopopii din arhiepiscopie.

După ce biserica a fost sfințită, stropită cu aghiazmă, unsă cu Sf. mir și așezate Sf. moaște, mitropolitul Ioan Meșianu a ținut o înălțătoare predică, la sfîrșitul căreia a făcut pomenirea tuturor celor ce și-au dat obolul la ridicarea catedralei mitropolitane din Sibiu.

Isprăvindu-se slujba religioasă, consistorul a pus mese întinse, la care s-au ospătat deopotrivă toți participanții, de la vlădică pînă la opincă.

În aceeași zi seara și a doua zi, societatea de teatru, reuniunea de muzică și societatea „A. Șaguna” a studenților, au prezentat programe artistice culturale alese, la care au participat oaspeții.

A treia zi înălțați sufletește, oaspeții au plecat spre casă, ducînd în sufletul lor admirația pentru măreața catedrală, rod al jertfelniciei pentru dreapta credință a credincioșilor ortodocși romîni din Transilvania. Catedrala a avut de suferit în timpul primului război mondial: s-a luat arama de pe acoperiș și două clopote, ca să se toarne tunuri din ele. În 1926 cele două clopote au fost înlocuite cu altele. Pe un clopot e inscripția: „În tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor”. Pe altele: „Înainte mergătorul meu, răpit de asupritori, s-a prefăcut în tun ucigător; iar eu m-am născut în libertate, ca să vestesc biruința dreptății”; „Mitropolitul Andrei e urzitorul meu. M-am întrupat în zilele Mitropolitului Ioan. M-am pristăvit în război și m-am întors la o nouă viață sub păstoria Mitropolitului Nicolae”. De atunci clopotele acestea au vestit marile praznice bisericești și marile biruințe ale popoului nostru.

Vestiri de bucurie

Aici s-au sfințit 17 arhierei, între care: Nicolae Bălan, episcopii dela Cluj, Arad, Caransebeș, Oradea și din America etc. Cu aceste prilejuri au slujit Patriarhii Bisericii Ort. Rom. [Miron, Nicodim, Justinian], mitropoliți și episcopi din toate părțile țării... Deasemenea Catedrala a văzut diferite Congrese ale preoțimii, Adunări Eparhiale, festivități. Ea a fost vizitată de episcopul Gibraltarului Harold Buxton, de mitropolitul Vasile al Ascalonului [Palestina], de teologul bulgar Zankov, iar în 1947 a primit cu negrăită bucurie binecuvîntarea I. P. S. Patriarh Alexei și a însoțitorilor lui.

La Adormirea Sf. Fecioare

Între sfinții Bisericii creștine și anume pe treapta cea mai de sus este așezată Sfînta Fecioară Maria, Maica Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Se înțelege că Biserica a făcut această așezare cu toată chibzuința și pentru multe și binecuvîntate pricini. De unele din aceste pricini se cade să ne amintim mereu și mai cu osebire la sărbătorile pe care Sf. Biserica le-a rînduit întru cinstirea Sf. Fecioare.

Astfel, nu trebuie să uităm nici o clipă că Sf. Fecioară Maria a trăit, încă din pruncie, o viață plină de curăție și de sfințenie. În chipul acesta trăind, ea s-a făcut și rămîne exemplu în veac pentru toate fecioarele care voiesc să-și ducă viața după voia lui Dumnezeu.

Sfînta Fecioară Maria s-a dovedit și ca o adevărată maică, deoarece, cîta vreme a trăit ca om în lume, ea l-a înconjurat pe Mîntuitorul Iisus Hristos cu o nețărmurită dragoste și l-a învăluit în viața ei plină de o sfințenie neîntîlnită.

Dar Maica Domnului ne este exemplu și prin prea aleasa, deplina și nefățarnica ei smerenie. Și s-a smerit dintru început: în copilărie a urmat sfatului părintesc și și-a închinat viața lui Dumnezeu; mai tîrziu cînd a primit vestea că îl va naște pe Fiul lui Dumnezeu, a grăit către înger: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău”. Înțelegînd apoi că a dobîndit fiu în chip minunat spre mîntuirea lumii, ea l-a crescut pe pruncul Iisus cu duioșie de mamă, dar cu teamă de Dumnezeu și cu smerenie față de Fiul lui Dumnezeu.

Cu aceeași dragoste și smerenie l-a însoțit Sf. Fecioară, pe Mîntuitorul Hristos, în tot locul. În peștera din Vifleem Iudeii l-a înfășat în scutece de in curat și l-a culcat în iesle; în templul din Ierusalim s-a mirat de înțelepciunea Lui, dar a păstrat totul „în inima ei”, la nunta din Cana Galileii a văzut cea dintîi din minunile Lui și i-a îndemnat pe cei de față să-i îplinească voia. Sfînta Fecioară l-a însoțit pe Fiul ei în drumul „spre patima cea de bună voie” și nu s-a despărțit de El nici în clipele de negrăită pătimire; inima ei s-a frînt

Continuare în pag. 4

Catedrala aceasta este mîndria Ardealului ortodox, piscul spre care privesc toți și de pe care se răspîndește lumină peste toți, peste toate bisericile Transilvaniei.

Din prilejul împlinirii a 50 ani dela sfințirea ei, I. P. S. nostru mitropolit Iustin a hotărît repararea ei și continuarea picturii, căci Smighelschi n-a terminat pictura, și s-a oprit la bolta cea mare. Lucrările acestea, care vor începe anul viitor, vor îmbrăca în podoabă nouă Catedrala din Sibiu. Și clopotele ei vor vesti din nou marele praznic al sufletului ortodox din Ardeal. Căci măreția și frumusețea ei este oglinda frumuseții sufletului, luminat de dreapta credință.

Pr. I. Beju

Coexistența pașnică

Dacă ai pune întrebarea cum e mai bine, să trăiești cu vecinul tău, în ceartă și vrăjmășie, sau în pace și prietenie?, — cred că n-ai găsi pe nimeni să nu răspundă: e mai bine să trăiești cu vecinul tău în pace și prietenie. Iar adevăratul credincios, urmînd cuvîntul Domnului și îndemnul sf. ap. Pavel, se va strădui să trăiască cu vecinul său și cu toți oamenii în pace și bunăvoină.

Dar dacă e bine să trăiești în pace cu vecinul tău, cu semenul tău, putem spune că și popoarele vor să trăiască în pace. Pacea între popoare aduce mari și însemnate binefaceri. Credința creștină ne învață că Mîntuitorul vrea să fie pace și între popoare. Pentru „pacea a toată lumea” se roagă Biserica la fiecare Sf. Liturghie și la alte sfinte slujbe.

Această trăire în pace a popoarelor și țărilor din toată lumea se numește, cu un cuvînt pe care-l citim și auzim astăzi mereu, coexistență pașnică. Ce înțelegem mai precis prin coexistență pașnică? Mai multe lucruri, care sînt strîns legate întreolaltă.

Înfi, prin coexistență pașnică înțelegem că statele cu orînduiri sociale, economice și politice deosebite pot trăi în pace pe pămînt, fără să se războiască între ele. Știm cu toții că astăzi în lume sînt state socialiste, în care conducerea o are poporul muncitor și state capitaliste, în care conducerea o au capitaliștii și moșierii, adică marii proprietari de fabrici și pămînturi. Unele cercuri conducătoare din statele capitaliste socotesc că între țările capitaliste și cele socialiste nu poate fi pace. Aceste cercuri nu vor să se împace cu gîndul că pe globul pămîntesc sînt și state socialiste. De aceea ele vor să împingă popoarele la un nou război. Statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, sînt destul de tari, ca să dea un răspuns nimicitor acelor ce ar îndrăzni să se atingă de granițele lor. Ele nu se tem de amenințările celor ce vor război. Ele însă nu vor război, ci doresc ca popoarele socialiste să poată munci în pace spre a-și făuri o viață mai bună, o viață fericită. Ele știu deasemenea că popoarele din toată lumea nu doresc un nou război, ci doresc pacea. Nu numai popoarele socialiste, ci și popoarele din țările capitaliste și cele din Asia și Africa, doresc pacea. Căci războiul aduce pagube și suferințe mari, pe cînd pacea este izvor de belșug și bucurii. Această dorință fierbinte a popoarelor, care luptă pentru pace, e o stavilă în calea celor ce vor război. Ea stă la temelie luptei pentru coexistența pașnică. Statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, își întemeiază lucrarea lor pe acest principiu al coexistenței pașnice. Ele sînt convinse că dacă statele din lume nu au toate aceiași orînduiri sociale, ci au orînduiri deosebite, ele totuși pot trăi unul lîngă altul în pace. Pentru aceasta e nevoie ca fiecare stat să respecte independența celorlalte state și să nu se amestece în treburile interne

ale acestora. Nici un stat să nu caute să silească alte state de a-și schimba orînduirea ce o au. Acest lucru e cu puțință și e la înțelegerea tuturor oamenilor. Oare mă voi certa eu cu vecinul meu pentru că acesta își aranjează și își gospodărește casa sa altfel decît îmi aranjez eu casa mea? — Nici decum. N-am să mă amestec eu în casa altuia: fiecare să se gospodărească cum socoate el mai bine și să mă lase și pe mine să mi-o gospodăresc cum cred eu că e mai bine. În felul acesta putem trăi în pace unul cu altul. Așa și statele. Fiecare stat poate să se gospodărească cum îi convine și să lase și pe celelalte state să se organizeze cum le convine. Respectînd independența fiecărui stat și neamestecîndu-se un stat în treburile interne ale altui stat, statele cu orînduiri deosebite pot să trăiască în pace.

Dar coexistența pașnică nu se mărginește la această trăire în pace a statelor unul lîngă altul: Aceasta ar însemna ca fiecare să stea închis între granițele lui și să nu fie nici o legătură între state cu orînduiri deosebite. Atîta nu-i destul ca pacea să fie statornică. Mai e nevoie ca între state, între popoare, să se stabilească legături trainice.

Coexistența pașnică este, în al doilea rînd, stabilirea de legături economice și culturale între state cu orînduiri deosebite. Datorită politicii de destindere internațională, dusă de Uniunea Sovietică, s-au și făcut pași însemnați pe această cale. Legăturile dintre țări cu sisteme sociale deosebite, s-au lărgit atît pe plan economic — comercial, cît și pe plan cultural. Tratatativele dintre conducătorii Uniunii Sovietice și conducătorii Indiei, Birmaniei, Norvegiei, Suediei, Danemarcei, Angliei, Franței și altor țări capitaliste sau dependente au dus la încheierea de acorduri comerciale și acorduri culturale, prin care schimbul de mărfuri, schimbul de cărți și reviste, de echipe artistice, legăturile între oamenii de știință, scriitori, artiști ș. a. dă puțință unei mai bune cunoașteri și prețuiri reciproce și apropie popoarele unele de altele. Și țara noastră și-a lărgit foarte mult legăturile comerciale și culturale, nu numai cu țările socialiste, ci și cu țările din Apus, din Orientul apropiat, din Asia, Africa și America. Prin aceasta noi dăm altor țări mărfuri de care acestea au nevoie și primim în schimb mărfuri de care avem nevoie. Prin aceasta noi facem cunoscute realizările economice și culturale ale ale poporului nostru. Prin întărirea legăturilor comerciale și culturale dintre state cu orînduiri deosebite, popoarele se apropie mai mult unele de altele, se cunosc mai bine și se prețuiesc. Între state se stabilește astfel bunăînvoirea și colaborarea, folositoare pentru toate popoarele.

La Adormirea Sf. Fecioare

Urmare din pag. 3

în durerea răstignirii și s-a cernit deodată cu moartea Fiului și Dumnezeuului ei.

Dacă s-a bucurat de nașterea Domnului și s-a văzut, atunci, copleșită de cea mai mare cinstire pe care ar fi putut-o nădăjdui vreuna din femeile pămîntenilor, tot ea a suferit și cea mai mare durere deodată cu răstignirea și moartea Mîntuitorului Iisus Hristos. Dar, e adevărat, inima Sf. Fecioare s-a văzut cucerită și de cea mare și mai curată bucurie deodată cu învierea Fiului său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Iată pricini pentru care în aceeași inimă a Maicii Domnului găsesc loc și toate durerile credincioșilor creștini ca și toate bucuriile lor curate. Dacă o așezăm în cel mai adăpostit colț al inimii noastre, și ea ne rînduiește sălaş în cel mai cald loc din inima sa. Acolo își află loc toate doririle noastre de mîntuire, toată dragostea noastră către Mîntuitorul Hristos și către Sfînta Sa Biserică. Ca și pe Hristos Iisus, Sf. Fecioară ne însoțește în toate cărările vieții noastre creștinești, ne ocrotește cu grija sa de maică iubitoare, ne îmbogățește strădaniile către mîntuire, se face veghetoare și alinătoare de dureri și, maipresus de toate, solitoare către Dumnezeu.

Să ne amintim că Sf. Fecioară le face toate acestea, pentru noi credincioșii, deoarece ne iubește și este în stare să le facă. Și aceasta nu numai pentru că ne este și nouă maică iubitoare, dar și pentru că stă în preajma Fiului său și izbîndește în cereri către El, prin rugăciunile sale neîncetate și stăruitoare.

Iar la sf. Adormire să ne amintim că Sf. Fecioară este mereu cu noi, dacă ne rugăm ei. Căci dacă „întru naștere fecioria a păzit, întru Adormire lumea nu o a părăsit, de Dumnezeu Născătoare; s-a mutat la Viața, fiind Maica Vieții, și cu rugăciunile ei, izbăvește din moarte sufletele noastre”. [Tropar].

D. Călugăr

Aceasta este coexistența pașnică: statele cu orînduiri sociale deosebite își respectă reciproc independența și lărgesc legăturile economice și culturale întreolaltă. În felul acesta pacea, bunăînvoirea și colaborarea se întind tot mai mult în lume.

Credincioșii Bisericii noastre se bucură că duhul păcii și prieteniei între popoare este așa de puternic, încît se deschid zorile unei epoci îndelungate de pace și belșug. Ei sînt alături de popor, de munca și de lupta lui. Ei sprijinesc coexistența pașnică, trăirea în pace a popoarelor întreolaltă, pentru că aceasta este după voia Mîntuitorului și după voia popoarelor. Ei sînt convinși că popoarele vor reuși să impună pacea pe pămînt.

T. R.